

РЕШЕНИЕ

№ 5294

гр. София, 29.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.06.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Павлова

ЧЛЕНОВЕ: Мартин Аврамов

Мария Попова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Кайнакчиева, като разгледа дело номер **2866** по описа за **2013** година докладвано от съдия Мария Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 221 от АПК във връзка с чл. 63 ал. 1 от ЗАНН.

Производството е образувано по жалба на Директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” срещу решение от 17.02.2013г. по нахд № 16009/2012г., постановено от СРС, НК, 22 състав, с което е отменено наказателно постановление № 23 - 2305254 от 20.04.2012г. на Директора на Дирекция „ИТСО” – [населено място], с което е наложено административно наказание имуществена санкция в размер 2 500 лв. на основание чл. 416 ал. 5 във връзка с чл. 414 ал. 3 от КТ за извършено нарушение на чл. 62 ал. 1 от КТ във връзка с чл. 1 ал. 2 от КТ на [фирма].

В жалбата си жалбоподателят твърди, че решението е незаконосъобразно и постановено в нарушение на закон и в противоречие със събраните по делото доказателства. Твърди, че по делото е доказано, че лицето Н. С. Д. е полагал труд по трудово правоотношение на обект на касатора, а не е полагал труд по гражданско правоотношение, както неправилно е приел СРС ,кредитирайки изцяло представения граждански договор. Иска оспореното съдебно решение да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което се потвърди НП.

Ответникът по касация [фирма], не изпраща представител в открито съдебно заседание и не изразява становище по жалбата.

Представителят на СГП изразява становище, че жалбата е неоснователна, а

решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

След като се запозна с материалите по делото и обсъди наведените касационни основания, Административен съд - С. град, XIII-ти касационен състав, намира за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок, от страна – адресат на акта и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна, по изложените по – долу съображения.

За да постанови атакуваното съдебно решение СРС е приел, че в съдебното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в предвидените срокове и съдържат необходимите реквизити съгласно изискванията на чл.42 и чл.57 от ЗАНН.

По същество, решаващият състав е приел за доказано по безспорен начин от събраните писмени и гласни доказателства, че не е допуснато нарушение на трудовото законодателство, тъй като лицето Н. Д. е извършвало дейност на територията на дружеството по силата на сключен в писмена форма граждански договор от 27.02.2012г., като изпълнител на полагане на арматура на обект- жилищна сграда, собственост на [фирма].

Решението е правилно като краен резултат, но предвид изложените оскъдни мотиви от страна на първоинстанционния съд, касационният състав намира за необходимо да изложи допълнителни съображения относно разграничението между трудовите правоотношения и отношенията, уредени по силата на граждански договор, относими към конкретно установената фактическа обстановка.

На 14.03.2012 г. на строителен обект „Жилищна сграда с магазини” в УПИ XII -1407,917, кв. 28, м. „ О. купел”, стопанисван от [фирма] е извършена проверка от служители на Дирекция „ИТСО” – С., които приели, че касаторът, в качеството му на работодател не е уредил отношенията при предоставяне на работна сила с лицето Н. С. Д., на длъжност „ арматурист”, като трудови правоотношения и не е сключил писмен трудов договор. Лицето е било заварено на строителния обект и собственоръчно е декларирало, че изпълнява тази длъжност и че поставя арматурата на обекта. Към момента на извършване на проверката не е представен трудов договор, но е представен граждански такъв, сключен с лицето на 27.02.2012г. Във връзка с това на дружеството е съставен АУАН, въз основа на който е издадено оспореното в това производство НП.

Съгласно разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от КТ трудовият договор се сключва в писмена форма, а по аргумент на чл. 1, ал. 2 от КТ отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения. От друга страна, съгласно § 1, т. 1 от ДР на КТ „Работодател” е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение, включително за извършване на надомна работа. Съгласно чл. 414, ал. 3 от КТ работодател, който наруши разпоредбите на чл. 62, ал. 1 от КТ се наказва с имуществена санкция или глоба в размер 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв., за всяко отделно нарушение.

В конкретния случай от приетите по делото писмени доказателства се установя, че

между [фирма] и Н. Д. е сключен граждански договор № 2 от 27.02.2012г., от който е видно, че възложителят [фирма] се задължава да изплати сумата от 100 лв. след приемане на изпълнената работа, а изпълнителят – Н. Д. да положи арматура на процесния жилищен обект.

При тълкуването на договорните условия настоящият съдебен състав намира, че договорът не съдържа реквизитите на трудов такъв съгласно разпоредбите на КТ (място на работа, наименование на длъжността, годишен отпуск, продължителност на работното време, трудово възнаграждение с постоянен характер и периодичност на изплащането му, както и постоянно извършване на възложените задължения и т.н.). Следователно [фирма] не притежава качеството „работодател” по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ и не следва да се ангажира неговата административнонаказателна отговорност по реда на чл. 414, ал. 3 от КТ. Освен това видно от представената по делото декларация, попълнена при проверката от Н. С. Д. е, че той не е деклариран постоянно извършване на работата, а само че полага арматура в обекта, което също навежда на извода, че не се касае за трудово отношение, а за гражданско такова - по извършването на точно определена работа, когато е възникнала нуждата от извършването ѝ. Това е така, тъй като гражданският договор е подписан на 27.02.2012г. и е за извършване на точно определена работа, като този договор е представен на проверяващите още на същата дата, на която е извършена проверката-20.04.2012г.

Това, че не се касае за престиране на труд, което следва да се оформи в съответно трудово правоотношение навежда и факта, че работата, за която е нает Д. няма постоянен характер, а е временна и целта е постигане на определен резултат в кратко време, като след постигането му, съответно работата е приключена. Критериите за определяне естеството на правоотношението са обективни и се извличат от уговорените права и задължения на страните, както и от фактически извършваната дейност. Наличие на трудово правоотношение е налице, когато има постоянно престиране на работна сила, за която е уговорено периодичното заплащане на съответно възнаграждение, а не еднократно заплащане при свършване на работата, както е в конкретния случай, след което отношенията между двете страни биват трайно прекъснати.

Страните са се договорили за определен резултат (овеществен труд), което не е отчетено от контролните органи при извършената проверка. Изпълнителят се е задължил да предаде на възложителя крайния резултат от извършването на определена дейност срещу възнаграждение, което обстоятелство кореспондира със събраните пред първоинстанционния съд доказателства. Ето защо Н. С. Д. не притежава качеството „работник” или „служител”, поради което липсва трудово правоотношение, а съответно и задължение за [фирма] по чл. 62 от КТ. Поради гореизложеното настоящия състав намира, че в конкретния случай не е осъществен от обективна страна съставът на административно нарушение по чл. 414, ал. 3 от КТ. Поради това въззивният съд правилно е приел, че незаконосъобразно е ангажирана административно наказателната отговорност на дружеството, съответно оспореното НП от него се явява незаконосъобразно и като такова правилно е отменено.

Не са налице сочените в жалбата касационни основания за отмяна. Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно и следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2 вр. с чл.63, ал.1 от ЗАНН, Административен съд- София град, XIII-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 17.02.2013Г. по нахд № 16009/2012г., постановено от СРС, НК, 22 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: